UNIVERSITETET I BERGEN

Styre: Fakultetsstyret ved Det juridiske fakultet
Styresak: 102/13
Møtedato: 18. desember 2013

Tilsetting i stilling som førsteamanuensis - obligasjonsrett

Unntatt offentlighet iht offl.§25, 1.ledd

Med søknadsfrist 25.07.13 ble det lyst ut stilling som førsteamanuensis i rettsvitenskap med dokumentert selvstendig kompetanse i obligasjonsrett, jfr. vedlegg 1.

Om kvalifikasjoner for stillingen heter det i utlysningsteksten:

> *"For å verta tilsett må søkjaren ha mastergrad i rettsvitskap eller tilsvarande juridisk utdanning og norsk doktorgrad i rettsvitskap eller tilsvarande rettsvitskapleg kompetanse."*

Det følger videre av utlysningsteksten:

"Den som vert tilsett må ha pedagogisk basisutdanning, men søkjarar som ikkje fyller dette kravet kan ved tilsetjinga få tilbod om opplæring og må dokumentere at utdanning er fullført innan eit år etter dato for tilsetjing. Fristen er to år for den som ved tilsetjinga ikkje meistrar eit skandinavisk språk."

Ved søknadsfristens utløp var det kommet inn søknader fra

- Johan Sandstedt
- Miriam Skag.

Søknadene med vedlegg er tilgjengelig hos Synne Alne.

I brev av 02.09.13 fra Det juridiske fakultet ble følgende sakkyndige komité oppnevnt til å bedømme søkerne

- Professor Hans Fredrik Marthinussen, Universitetet i Bergen (leder)
- Førsteamanuensis Herman Bruserud, Universitetet i Oslo
- Lektor Tanja Jørgensen, Aarhus Universitet.

Innstilling fra sakkyndig komité forelå 23.11.13, jf. vedlegg 2. I sin vurdering av søkeren Johan Sandstedt konkluderte en enstemmig komite slik: *«Samlet sett finner komitéen at Sandstedt ikke fyller kravet til den rettsvitenskapelige kompetanse i obligasjonsrett som utlysingen krever».* Dekan og fakultetsdirektør ønsker her å vise til at det følger av universitets- og høgskoleloven § 6-3, tredje ledd, andre punktum at ansettelse av vitenskapelig personale i undervisnings- og forskerstillinger skal skje ..."*ut fra sakkyndig bedømmelse etter den stillingsbeskrivelse som er gitt i utlysing og betenkning".*

Om søkeren Miriam skriver komitéen blant annet at *«Samlet sett fyller Skag utvilsomt de krav som stilles både til kompetanse som førsteamanuensis og til kompetanse i obligasjonsrett.»*

Som det framgår ovenfor av utlysningsteksten, må den som tilsettes ha pedagogisk basisutdanning, men likevel slik at søkere som ikke fyller dette kravet kan ved tilsetting få tilbud om opplæring, og må dokumentere at utdanning er fullført innen ett år etter dato for tilsetting. Dekan og fakultetsdirektør legger

liksom komitéen til grunn at Skag ikke tilfredsstiller kravene til pedagogisk basiskompetanse da dette ikke er påberopt eller dokumentert.

I kapitlet 4 *«Rangering/Konklusjon»* skriver den enstemmige komitéen: *«I og med at kun Skag finnes kvalifisert for stillingen, er det ikke grunnlag for å foreta en rangering. Konklusjonen er at Miriam Skag finnes kvalifisert for, og innstilles til, stillingen som førsteamanuensis i rettsvitenskap – obligasjonsrett.»*

Miriam Skag har muntlig opplyst at hun ikke har merknader til innstillingen. I skriv av 10.12.13 oversendte Johan Sandstedt sine merknader til innstillingen (vedlegg 3). Merknadene har vært oversendt komiteen som i e-post av 12.12.13 skriver slik: *«Komiteen ser ingen grunn til å komme med kommentarer til Sandsteds merknader utover å presisere at den selvsagt har lest hans avhandling».*

Dekan og fakultetsdirektør legger komiteens faglige vurdering til grunn, og tilrår at styret treffer vedtak i samsvar med den enstemmige innstillingen. Fakultetsstyret inviteres til å gjøre følgende

vedtak:

" Miriam Skag tilsettes som førsteamanuensis i rettsvitenskap ved Det juridiske fakultet, Universitetet i Bergen. Et vilkår er at Skag innen ett år etter tilsettingen kan dokumentere å tilfredsstille kravet til pedagogisk basisutdanning."

Asbjørn Strandbakken
Dekan

Øystein L. Iversen
Fakultetsdirektør

Vedlatt slått
EB

3 vedlegg
(disse vedleggene ble utsendt sammen med møteinnkalling og dagsorden)

EIBU-ASS
16.12.13

Vedlegg S. sak 102/13

Universitetet i Bergen

Det juridiske fakultet

Universitetet i Bergen (UiB) er eit internasjonalt anerkjent forskingsuniversitet med over 14 000 studentar og vel 3500 tilsette ved seks fakultet. Vi held til midt i hjartet av Bergen og har røter tilbake til grunnlegginga av Bergens Museum i 1825. Det viktigaste bidraget vårt til samfunnet er framifrå grunnforsking og utdanning med ei stor fagleg breidd.

Førsteamanuensis i rettsvitskap - obligasjonsrett

Ved Det juridiske fakultet er det ledig 1 stilling som førsteamanuensis i rettsvitskap. Den som vert tilsett må gjennom sine arbeid ha dokumentert sjølvstendig vitskapleg kompetanse i obligasjonsrett.
For å verta tilsett må søkjaren ha mastergrad i rettsvitskap eller tilsvarande juridisk utdanning og norsk doktorgrad i rettsvitskap eller tilsvarande rettsvitskapleg kompetanse.

Det juridiske fakultet har 23 professorar, 6 professor II, 21 førsteamanuensar, 1 førsteamanuens II, 27 stipendiatar/universitetslektorar, 2 forskarar, 6 postdoktorar og 27 teknisk-administrativt tilsette i faste og mellombels stillingar. Fakultetet har om lag 2000 studentar. Av desse er om lag 100 innreisande utvekslingsstudentar.

Ved fakultetet vert det undervist til graden master i rettsvitskap og ph.d-graden.
Nærare opplysningar om fakultetet går fram av heimesida som har vevadresse: http://www.uib.no/jur.
Undervisningsspråket er til vanleg norsk. Det blir kravd at den som vert tilsett kan undervise på norsk eller eit anna skandinavisk språk innan to år etter tilsetjinga.

Søkjarar må dokumentere generell rettsvitskapleg kompetanse. Minst eit arbeid må gje ei djuptgåande analyse med grunnlag i norske rettskjelder, eller som frå folkerettslege eller andre internasjonale rettskjelder kastar lys over spørsmål av betydning for norsk rett.

Det vil og bli lagt vekt på personlege eigenskapar. Søkjarane må ha gode samarbeidseigenskapar og evne til å bidra til oppbygging av eit godt fagmiljø. I søknaden skal søkjaren gjere greie for sine mål for forskingsaktiviteten og for si deltaking i forskingsverksemda ved fakultetet.

Ein sakkunnig komité skal vurdera søkjarane sine kvalifikasjonar. Hovudvekta vil bli lagt på vurderinga av dei innleverte vitskaplege arbeida. Det vil vidare bli lagt stor vekt på om søkjaren har generell kompetanse innanfor fag som inngår i fakultetet sitt masterstudium.

Det vil dessutan bli lagt vekt på pedagogiske kvalifikasjonar, erfaring med undervisning som byggjer på problembasert læring, erfaring frå popularisering/formidling, relevant praksis, fagpolitisk og administrativt arbeid. Den som vert tilsett, vil få medansvar for undervisninga, og då særleg på masterstudiet i rettsvitskap ved Det juridiske fakultet i Bergen, og for den vidare utviklinga av studiet på denne studieordninga. Søkjaren skal difor i eige vedlegg gjere greie for problemstillingar og utfordringar knytte til utviklinga av masterstudiet og knytte det opp mot planane sine for forskingsaktiviteten. I same vedlegg skal søkjaren gjere greie for eigen kompetanse i høve til å fylle undervisningsplikta innan obligatoriske emne, og ventuelt innan spesialemne på denne studieordninga. Vi syner elles til dei generelle reglane ved universitetet om at innanfor si normale arbeidsplikt og faglege kompetanse kan den som vert tilsett også verta pålagt undervisning, rettleiing og eksamensarbeid utanfor den organisasjonseininga stillinga er knytt til.

Den som vert tilsett må ha pedagogisk basisutdanning, men søkjarar som ikkje fyller dette kravet kan ved tilsetjinga få tilbod om opplæring og må dokumentere at utdanninga er fullført innan eit år etter dato for tilsetjing. Fristen er to år for den som ved tilsetjinga ikkje meistrar eit skandinavidk språk.
Normalt vil nærare 50% av arbeidstida vera sett av til forsking og forskingsrelatert verksemd, og nærare 50% av arbeidstida til undervisning og undervisningsrelatert verksemd (m.a rettleiing og eksamen) og resten til administrativ verksemd. Den som vert tilsett, må vera villig til å engasjera seg i utviklingsarbeidet innan sitt eige fag og for universitetet som heilskap.

Løn etter lønssteg 72-77 (kode 1011/LR24), i lønsregulativet til staten. Frå bruttoløna vert det trekt pliktig innskot til Statens Pensjonskasse.

Universitetet i Bergen nyttar «meroffentlighet» ved tilsetjing i vetskaplege stillingar. Opplysningar om søkjaren kan bli offentlege sjølv om søkjaren har oppmoda om ikkje å bli ført på søkjarlista. Dersom oppmodinga ikkje blir teken til følgje, skal søkjaren varslast om dette.

Den statlege arbeidsstyrken skal i størst mogleg grad spegle mangfaldet i befolkninga. Det er difor eit personalpolitisk mål å få ei balansert alders- og kjønnsamansetjing og rekruttere personar med innvandrarbakgrunn. Personar med innvandrarbakgrunn vert oppmoda om å søkje stillinga.
Dei som vert tilsett må rette seg etter dei retningslinene som til kvar tid gjeld for stillinga.
Utfyllande opplysningar om stillinga kan ein få ved å vende seg til dekan Asbjørn Strandbakken, e-post: asbjorn.strandbakken@jur.uib.no

Søkjarar må oppgje dei arbeida eller delar av arbeida som det skal leggjast særleg vekt på ved vurderinga. Desse bør ikkje vere fleire enn 10.

Søknad og CV skal sendast elektronisk via link til denne sida «Søk denne stilling» til Universitetet i Bergen.

Kopier av vitnemål og attestar, vitskaplege arbeid og ei liste over desse (i alt 3 eks/sortert i 3 like bunkar) skal sendast til Universitetet i Bergen, Det juridiske fakultet, Postboks 7806, 5020 Bergen innan søknadsfristen. Dei vitskaplege arbeidene og vitnemål må vera på eit skandinavisk språk eller engelsk. Vitskaplege arbeid på andre språk kan godkjennast etter særskild søknad innan søknadsfristen. Oversettingar av vitnemål og vitskaplege arbeid må sendast fakultetet innan søknadsfristen.

Innleverte vitskaplege arbeid blir ikkje returnert med mindre søkjaren ber om dette i søknaden.
Søknaden må dessutan innehalde namn og kontaktopplysningar til referanse som kan stadfeste korleis søkjaren fungerar i undervisningssammenheng.

Det kan bli nytta intervju i tilsettingsprosessen, og det kan vera aktuelt å nytta prøveforelesing.
Det blir elles vist til rettleiing for søkjarar på vevadresse: https://www.uib.no/jur/om-fakultetet/reglement-og-retningslinjer

Søknaden skal merkast: **2013/6827**

Jobbnorge-ID: 95050, Søknadsfrist: 25.07.2013, Intern ID: 2013/6827

Vedlegg S. sak 102/13

Universitetet i Bergen

Det juridiske fakultet

Universitetet i Bergen (UiB) er eit internasjonalt anerkjent forskingsuniversitet med over 14 000 studentar og vel 3500 tilsette ved seks fakultet. Vi held til midt i hjartet av Bergen og har røter tilbake til grunnlegginga av Bergens Museum i 1825. Det viktigaste bidraget vårt til samfunnet er framifrå grunnforsking og utdanning med ei stor fagleg breidd.

Førsteamanuensis i rettsvitskap - obligasjonsrett

Ved Det juridiske fakultet er det ledig 1 stilling som førsteamanuensis i rettsvitskap. Den som vert tilsett må gjennom sine arbeid ha dokumentert sjølvstendig vitskapleg kompetanse i obligasjonsrett.
For å verta tilsett må søkjaren ha mastergrad i rettsvitskap eller tilsvarande juridisk utdanning og norsk doktorgrad i rettsvitskap eller tilsvarande rettsvitskapleg kompetanse.

Det juridiske fakultet har 23 professorar, 6 professor II, 21 førsteamanuensar, 1 førsteamanuens II, 27 stipendiatar/universitetslektorar, 2 forskarar, 6 postdoktorar og 27 teknisk-administrativt tilsette i faste og mellombels stillingar. Fakultetet har om lag 2000 studentar. Av desse er om lag 100 innreisande utvekslingsstudentar.

Ved fakultetet vert det undervist til graden master i rettsvitskap og ph.d-graden.
Nærare opplysningar om fakultetet går fram av heimesida som har vevadresse: http://www.uib.no/jur.
Undervisningsspråket er til vanleg norsk. Det blir kravd at den som vert tilsett kan undervise på norsk eller eit anna skandinavisk språk innan to år etter tilsetjinga.

Søkjarar må dokumentere generell rettsvitskapleg kompetanse. Minst eit arbeid må gje ei djuptgåande analyse med grunnlag i norske rettskjelder, eller som frå folkerettslege eller andre internasjonale rettskjelder kastar lys over spørsmål av betydning for norsk rett.

Det vil og bli lagt vekt på personlege eigenskapar. Søkjarane må ha gode samarbeidseigenskapar og evne til å bidra til oppbygging av eit godt fagmiljø. I søknaden skal søkjaren gjere greie for sine mål for forskingsaktiviteten og for si deltaking i forskingsverksemda ved fakultetet.

Ein sakkunnig komité skal vurdera søkjarane sine kvalifikasjonar. Hovudvekta vil bli lagt på vurderinga av dei innleverte vitskaplege arbeida. Det vil vidare bli lagt stor vekt på om søkjaren har generell kompetanse innanfor fag som inngår i fakultetet sitt masterstudium.

Det vil dessutan bli lagt vekt på pedagogiske kvalifikasjonar, erfaring med undervisning som byggjer på problembasert læring, erfaring frå popularisering/formidling, relevant praksis, fagpolitisk og administrativt arbeid. Den som vert tilsett, vil få medansvar for undervisninga, og då særleg på masterstudiet i rettsvitskap ved Det juridiske fakultet i Bergen, og for den vidare utviklinga av studiet på denne studieordninga. Søkjaren skal difor i eige vedlegg gjere greie for problemstillingar og utfordringar knytte til utviklinga av masterstudiet og knytte det opp mot planane sine for forskingsaktiviteten. I same vedlegg skal søkjaren gjere greie for eigen kompetanse i høve til å fylle undervisningsplikta innan obligatoriske emne, og eventuelt innan spesialemne på denne studieordninga. Vi syner elles til dei generelle reglane ved universitetet om at innanfor si normale arbeidsplikt og faglege kompetanse kan den som vert tilsett også verta pålagt undervisning, rettleiing og eksamensarbeid utanfor den organisasjonseininga stillinga er knytt til.

Den som vert tilsett må ha pedagogisk basisutdanning, men søkjarar som ikkje fyller dette kravet kan ved tilsetjinga få tilbod om opplæring og må dokumentere at utdanninga er fullført innan eit år etter dato for tilsetjing. Fristen er to år for den som ved tilsetjinga ikkje meistrar eit skandinavidk språk.
Normalt vil nærare 50% av arbeidstida vera sett av til forsking og forskingsrelatert verksemd, og nærare 50% av arbeidstida til undervisning og undervisningsrelatert verksemd (m.a rettleiing og eksamen) og resten til administrativ verksemd. Den som vert tilsett, må vera villig til å engasjera seg i utviklingsarbeidet innan sitt eige fag og for universitetet som heilskap.

Løn etter lønssteg 72-77 (kode 1011/LR24), i lønsregulativet til staten. Frå bruttoløna vert det trekt pliktig innskot til Statens Pensjonskasse.

Universitetet i Bergen nyttar «meroffentlighet» ved tilsetjing i vetskaplege stillingar. Opplysningar om søkjaren kan bli offentlege sjølv om søkjaren har oppmoda om ikkje å bli ført på søkjarlista. Dersom oppmodinga ikkje blir teken til følgje, skal søkjaren varslast om dette.

Den statlege arbeidsstyrken skal i størst mogleg grad spegle mangfaldet i befolkninga. Det er difor eit personalpolitisk mål å få ei balansert alders- og kjønnsamansetjing og rekruttere personar med innvandrarbakgrunn. Personar med innvandrarbakgrunn vert oppmoda om å søkje stillinga.
Dei som vert tilsett må rette seg etter dei retningslinene som til kvar tid gjeld for stillinga.
Utfyllande opplysningar om stillinga kan ein få ved å vende seg til dekan Asbjørn Strandbakken, e-post: asbjorn.strandbakken@jur.uib.no

Søkjarar må oppgje dei arbeida eller delar av arbeida som det skal leggjast særleg vekt på ved vurderinga. Desse bør ikkje vere fleire enn 10.

Søknad og CV skal sendast elektronisk via link til denne sida «Søk denne stilling» til Universitetet i Bergen.

Kopier av vitnemål og attestar, vitskaplege arbeid og ei liste over desse (i alt 3 eks/sortert i 3 like bunkar) skal sendast til Universitetet i Bergen, Det juridiske fakultet, Postboks 7806, 5020 Bergen innan søknadsfristen. Dei vitskaplege arbeidene og vitnemål må vera på eit skandinavisk språk eller engelsk. Vitskaplege arbeid på andre språk kan godkjennast etter særskild søknad innan søknadsfristen. Oversettingar av vitnemål og vitskaplege arbeid må sendast fakultetet innan søknadsfristen.

Innleverte vitskaplege arbeid blir ikkje returnert med mindre søkjaren ber om dette i søknaden.
Søknaden må dessutan innehalde namn og kontaktopplysningar til referanse som kan stadfeste korleis søkjaren fungerar i undervisningssammenheng.

Det kan bli nytta intervju i tilsettingsprosessen, og det kan vera aktuelt å nytta prøveforelesing.
Det blir elles vist til rettleiing for søkjarar på vevadresse: https://www.uib.no/jur/om-fakultetet/reglement-og-retningslinjer

Søknaden skal merkast: **2013/6827**

Jobbnorge-ID: 95050, Søknadsfrist: 25.07.2013, Intern ID: 2013/6827

vedlegg 5. sak 102/13

Det juridiske fakultet
Universitetet i Bergen
Postboks 7806
5020 Bergen

Bedømmelse av søkere til stilling som førsteamanuensis i rettsvitenskap - obligasjonsrett

1. Innledning

Ved Det juridiske fakultet ved Universitetet i Bergen er det utlyst en stilling som førsteamanuensis i rettsvitenskap – obligasjonsrett, med søknadsfrist 25.7.2013. Det var ved søknadsfristens utløp innkommet to søknader, som var fra Johan Sandstedt og Miriam Skag. I brev av 2.9.2013 ble følgende sakkyndige komité oppnevnt til å bedømme søkerne: Professor Hans Fredrik Marthinussen (leder), førsteamanuensis Herman Bruserud og lektor Tanja Jørgensen.

Det formelle grunnlaget for komiteens vurdering av søkerne er forskrift om ansettelse og opprykk i undervisnings- og forskerstillinger, UiBs gjeldende midlertidige regler om fremgangsmåten ved tilsetting i vitenskapelige mellomstillinger og Det juridiske fakultets veiledning for bedømmelseskomite til førsteamanuensisstillinger.

2. Generelt om kriteriene for bedømmelsen og om opplegget av innstillingen

I «Midlertidige regler om fremgangsmåten ved tilsetting i vitenskapelige mellomstillinger» fremgår det av § 6 at søkerne skal vurderes med henblikk på:

- Vitenskapelige kvalifikasjoner
- Pedagogiske kvalifikasjoner
- Formidlingsarbeid
- Faglige kvalifikasjoner av annen art
- Adminstrative kvalifikasjoner og annen virksomhet

Som det følger av «Veiledning for bedømmelseskomité til førsteamanuensisstilling» punkt 2 a) om vitenskapelige kvalifikasjoner, skal minst ett arbeid gi en dyptgående analyse med grunnlag i norske rettskilder, eller via internasjonale rettskilder kaste lys over spørsmål av betydning for norsk rett. Det vitenskapelige arbeidet må være «av god kvalitet» og må inneholde «selvstendige bidrag innen rettsvitenskap». Videre heter det, at arbeidene «bør være publisert, fortrinnsvis i tidsskrifter med fagfellevurdering, på forlag med fagfellevurdering eller i gradsbedømt monografi – eller klart være av en slik kvalitet at de kvalifiserer for slik offentliggjøring og utbredelse. Primærforfatterskap vil i alminnelighet telle mer enn sekundærforfatterskap». Også «evne til å utvikle og gjennomføre forskningsprosjekter, samarbeid i grupper, gjerne på tvers av faglige skillelinjer samt evne til å skape kontakt i det internasjonale forskningsmiljø» vektlegges. Av veiledningen heter det videre at «[i] tillegg til å bedømme den samlede vitenskapelige produksjon skal det legges vekt på søkerens forskningsaktivitet de siste 5 – 10 årene», at «[d]et skal legges vekt på søkerens faglige aktivitet den siste tid har vist stigning, stagnasjon eller tilbakegang», og at «[d]et skal legges vekt på utadrettet faglig virksomhet».

I Veiledningen punkt 2 b) om pedagogiske kvalifikasjoner fremgår, at «[p]edagogisk basisutdanning er et krav for å kvalifisere til stilling som førsteamanuensis», og at, hvis «kravet ikke er oppfylt ved tilsetting vil den tilsatte få tilbud om opplæring». Søkeren bør videre ha «undervisningserfaring innenfor stillingens fagområde». Det ligger i dette at manglende pedagogisk basisutdanning ikke er til hinder for å finnes kompetent til stillingen, og at undervisningserfaring innenfor det aktuelle fagfeltet kun er et moment i vurderingen av hvilke av kandidatene som er best egnet for den aktuelle stillingen.

I Veiledningen punkt c) til f) presiseres forståelsen av administrativ erfaring, populærvitenskapelig virksomhet, relevant praksis og andre særlige forhold.

2. Om innholdet i uttrykket «obligasjonsrett» i utlysningsteksten

Komiteen finner det både hensiktsmessig og nødvendig kort å angi nærmere hvordan den forstår utlysningstekstens særlige krav til kompetanse i obligasjonsrett. Av utlysningen fremkommer følgende:

> «Ved Det juridiske fakultet er det ledig 1 stilling som førsteamanuensis i rettsvitenskap. Den som vert tilsett må gjennom sine arbeid ha dokumentert sjølvstendig vitskapeleg kompetanse i obligasjonsrett»

Tradisjonelt har obligasjonsrett vært definert som læren om fordringer, eller læren om skyldforhold, se f.eks. Augdahl, Den norske obligasjonsretts almindelige del s. 1 og Arnholm, Privatrett III s. 1. Dette er også definisjoner som er videreført i nyere verk, se Hagstrøm, Obligasjonsrett s. 25 og forutsetningsvis Lilleholt i Knophs Oversikt over Norges rett s. 44.

Det er en tydelig tendens i litteraturen til at obligasjonsrettsbetegnelsen forbeholdes rettsreglene om forpliktelser *etter* at de har oppstått – altså at den avgrenses mot hvordan forpliktelsene oppstår, se f.eks. Arnholm op. cit. Dette utelukker i utgangspunktet bl.a. erstatningsretten og avtaleretten. Dette kan i og for seg betegnes som kontroversielle og ikke opplagte avgrensninger, i hvert fall i et internasjonalt perspektiv. I et slikt perspektiv er en avgrensning mot tingsretten langt sikrere, og at det i utgangspunktet har vært trukket en grense mellom tingsrett og obligasjonsrett i norsk rettsvitenskapelig tradisjon er utvilsomt.

Det fremgår relativt klart av saksfremlegget, som utlysningen bygger på, hva som var bakgrunnen for utlysningen av en stilling i obligasjonsrett (styresak 45/13). Det pekes her på underdekning på undervisningssiden og poengteres særlig at det ble avholdt storgruppeundervisning i kontraktsrett II i auditorium (dvs. forelesningsform). Dette ble av fakultetsledelsen ansett som «ikke holdbart i forhold til den studiekvalitet som fakultetet ønsker å opprettholde». Avslutningsvis ble det bemerket at «ved å knytte utlysningen til obligasjonsrett, vil man sikre seg at den som ansettes kan gå inn [og] styrke undervisningen i så vel kontraktsrett [som] obligasjonsrett». På bakgrunn av dette, mener komiteen det er riktig å legge til grunn en tradisjonell norsk forståelse av uttrykket obligasjonsrett i dette tilfellet, det vil si i tråd med Arnholms avgrensning ovenfor.

Det er ingen tvil om at universitetspolitikken generelt bygger på et overordnet formål om forskningsbasert undervisning. Utgangspunktet her er at fast tilsetting i førstestilling krever doktorgrad. Noe nærmere om hva som kreves for fagspesifikke utlysninger er det vanskelig å utlede av regelverket, men det er naturlig å forstå en utlysning med særskilt krav til rettsvitenskapelig kompetanse i «obligasjonsrett» slik at det ikke nødvendigvis kreves en doktorgrad innenfor obligasjonsrett, men i det minste en relativt vesentlig vitenskapelig produksjon innenfor fagområdet, som i hvert fall i kvalitet ligger på doktorgradsnivå. Når det gjelder omfang kan man etter komiteens oppfatning neppe stille et tilsvarende krav, men det må dreie seg om et omfang som ikke er ubetydelig.

3. Vurdering av søkerne

3.1. Johan Sandstedt

Sandstedt har levert inn følgende arbeider til vurdering:

a. Sakrätten, Norden och europeiseringen
b. Komparativ sakrätt och de grundläggande skildnaderna mellan den nordiske funktionalismen och den kontinentala substantialismen
c. Konsekvensargumentation i formögenhetsrätten
d. Schwedisches Kaufrecht und die Umsetzung der Verbrauchsgüterkaufrichtlinie
e. Artikel 4 konsumentköpsdirektivet och skandinavisk export – om oväntade och tvingande regressfällor
f. Dold äganderätt, ROT-avdrag och Skatteverkets ställningstagande
g. Diverse erstatningsrettslige arbeider publisert i VersRAI
h. Bereicherungsrechtliche Themenrunde Skandinavien: Über unwirksame Verträge und Besonderheiten des Verbraucherrechts
i. Bürgschaftsrecht aus skandinavischer und deutscher Perspektive
j. Utvalg av publiserte DCFR-tekster om erstatningsrett og negotiorum gestio

Sandstedts hovedarbeid, arbeid a, en lett bearbeidet versjon av hans doktogradsavhandling, ligger i utgangspunktet utenfor obligasjonsretten. Den angir klart og tydelig tingsretten som forskningsområde. Komiteen finner det på denne bakgrunn nødvendig først å avgjøre om Sandstedt fyller kravene til vitenskapelig kompetanse i obligasjonsrett, slik dette er fastsatt i utlysningen.

Arbeid d, e, h og i ligger utvilsomt innenfor fagområdet obligasjonsrett. Det er derfor naturlig å starte med en nærmere gjennomgang av disse.

Arbeid d er en gjennomgang av den svenske implementeringen av forbrukerkjøpsdirektivet. Det gir imidlertid også en mer generell redegjørelse for den svenske kjøpsretten som nødvendig bakgrunnsmateriale for implementeringsdrøftelsene. Arbeidet er overfladisk i den forstand at forfatteren kun går gjennom rettsregel for rettsregel, uten særlig annen rettskildemessig drøftelse enn en kort forklaring av hva som er gjeldende rett, under henvisning til lovtekst og juridisk litteratur. En egentlig rettsvitenskapelig analyse mangler. Dette er kanskje ikke en vesentlig kritikk av arbeidet som sådan; for sitt formål, en innføring for tyske jurister, er det tilstrekkelig. Men det viser på den

annen side ikke rettsvitenskapelig kompetanse i obligasjonsrett. Illustrerende er f.eks. de innledende kommentarene til kontrollansvaret – en ansvarsfigur som har stått sentralt i nordisk litteratur siden innføringen med de «nye» kjøpslovene på slutten av 1980-tallet. Her skriver kandidaten kort at det mangler høyesterettspraksis og siden ansvarsfiguren bygger på CISG, kan det for store deler vises til internasjonal litteratur om denne (artikkelens s. 151, øverst). Dette sier noe om intensjonsdybden i arbeidet, og illustrerer mangelen på egne rettsvitenskapelige analyser. Det skal legges til at det sies en del om kontrollansvaret, også enkelte interessante kritiske bemerkninger i lys av komparasjon på artikkelens s. 153, men i all vesentlighet er det like fullt tale om en overfladisk gjennomgang av de grunnleggende utgangspunktene.

Arbeid e har noen fellestrekk med arbeid d, i den forstand at det redegjør for fremmed rett for et «lokalt» publikum – her en redegjørelse for tysk rett for svenske jurister. Artikkelen er imidlertid noe bredere anlagt enn arbeid e. Den gir ikke kun en redegjørelse for elementer i tysk rett (det Sandstedt omtaler som «näringsidkarreregressen»), men går også inn på den internasjonale privatretten og gir konkrete råd for hvordan man skal forholde seg til (eller gjerne unngå) den tyske regelen om mangelsansvar mellom næringsdrivende. Selve analysen er imidlertid også her overfladisk. Det gis korte redegjørelser for lovtekst og gjeldende rett forankres i litteratur uten selvstendige analyser. Det som innledningsvis kan virke som et helhetlig tilnærmelsesperspektiv – EU-påvirkning, internasjonal privatrett og tysk og svensk kjøpsrett, viser seg imidlertid å bli ganske fragmentert. Det blir for det første for generelle drøftelser av vernetings- og lovvalgsspørsmål; de relateres i for liten grad til den kontraktsrettslige situasjonen artikkelen beskriver. For det andre blir konklusjonene på disse spørsmålene i overkant vage – utover en tilrådning om å unngå å la tysk rett komme til anvendelse, noe som vel synes relativt overkommelig i lys av både CISG og de nasjonale lovvalgsreglene. Gjennomgåelsen av tysk rett er også av mer informativ enn rettsvitenskapelig karakter, noe forfatteren også selv angir i sin sammenfatning («främsta syfta att informera skandinaviska jurister och exportörer»). Heller ikke arbeid e gir på denne bakgrunn nevneverdig rettsvitenskapelig kompetanse i obligasjonsrett.

Arbeid d og e er relativt korte. Noe lengre arbeider innenfor obligasjonsrettsområdet er arbeid h og i. Arbeid h er på ca 70 sider (etter fratrekk av kildelister m.v.) og tar ifølge tittelen for seg uvirksomme avtaler og særtrekk ved forbrukerkontraktsretten. Arbeidet begynner med svært interessante og aktuelle problemstillinger knyttet til forholdet mellom ugyldighet, uvirksomhet og condictio indebiti. Innledningen er velformulert og Sandstedt gjør flere interessante observasjoner her. Etter gode, interessante og velformulerte problemstillinger innledningsvis, stopper imidlertid fremdriften noe opp, og det blir vanskelig å se en «rød tråd» i fremstillingen. Det er ofte ikke klart nok hva som

drøftes (utover den enkelte konkrete problemstilling som behandles) og hvorfor. Sammenhengen mellom de ulike punktene forklares heller ikke, og fremgår ikke på annen måte klart av teksten. Overgangen til punkt 3 om betingelser er illustrerende: Sandstedt hopper fra de innledende spørsmål knyttet til likheter og ulikheter mellom ugyldighet og uvirksomhet, og plassering av læren om condictio indebiti, til spørsmål om en manglende skandinavisk betingelseslære, uten særlig forklaring. Det er for øvrig en svakhet ved punkt 3 at det underkommuniseres at norsk rett har en relativt utførlig og veletablert lære om (resolutive og suspensive m.v.) betingelser. Kandidaten er innom den norske læren, men presentasjonen gir ikke et dekkende bilde av den. Komiteen har tidvis et inntrykk av at Sandstedt litt for ofte presenterer rettsstoff som «skandinavisk» eller «nordisk», med noe tynn dekning i norsk og dansk rett.

Hva gjelder tingsrettslige virkninger, og da særlig for fast eiendom, inneholder arbeidets punkt 4 og 6 interessante observasjoner, men det blir noe ufullendt og springende. For øvrig inneholder arbeidet en relativt utførlig redegjørelse for heving av kjøp i punkt 5 og en rekke særegenheter ved forbrukerkontraktsretten i punkt 7. Punkt 5 står i noe nærere sammenheng med temaet for arbeidet enn punkt 7, men selv i punkt 5 blir sammenhengen for dårlig forklart. Det synes for øvrig å være liten indre sammenheng her; selv om det er heving som omtales, har behandlingen mer karakter av en overfladisk og beskrivende gjennomgang av alt om heving av kjøp enn en videreføring av problemstillingene knyttet til ugyldighet og uvirksomhet mer generelt. Punkt 7 behandler særregler for forbrukerkjøp og innvendingene som er reist mot punkt 5, gjør seg i enda sterkere grad gjeldende for punkt 7. Samlet sett fremstår arbeidet som ganske uferdig og springende med svak indre sammenheng. Til tross for en del interessante og gode problemformuleringer og observasjoner, gir dermed arbeidet relativt lite bidrag til rettsvitenskapelig kompetanse i obligasjonsrett.

Det siste klart obligasjonsrettslige arbeidet er arbeid i. Arbeidet er en lett bearbeidet versjon av Sandstedts LLM-arbeid, og inneholder en fremstilling av svensk og tysk kausjonsrett. Forfatteren angir selv at det er viktige funn med tanke på regressretten i arbeidet, og at dette er kjernen i fremstillingen.

Arbeidets del I er en oversiktspreget innføring i nordisk privatrettslig metode for et tysk publikum. Det er i og for seg en grei innledning, men gir lite selvstendig bidrag utover det som allerede finnes av fremstillinger på området. Del II gir en gjennomgang av svensk kausjonsrett. Det er vanskelig å se igjen det klare siktemålet om å fremheve regressretten. Det gis en ganske generell redegjørelse for en rekke sider av regressretten: Kjennetegn og definisjon (eller mangel på sådan), hvordan kausjonsansvaret oppstår, en gjennomgang av aktuelle lovbestemmelser, grensen mellom enkel

kausjon og selvskyldnerkausjon, ulike kausjonstyper og til slutt regressrett. Fremstillingen hviler tungt på svensk teori, hovedsakelig Walin («Borgen») og Ingvarsson («Borgensliknande säkerhetsrätter»). Det foretas i svært liten grad egne rettsdogmatiske analyser. For komparative formål er for øvrig fremstillingen av den svenske § 36 avtalslagen for knapp, mens den relativt avklarte problemstillingen om enkel kausjon eller selvskyldnerkausjon vies vesentlig plass. Begreper som aksessorietet og subsidaritet benyttes også med liten intensjonsdybde.

Del III om tysk rett, hviler, som del II, tungt på litteratur. Den blir på samme måte som redegjørelsen for svensk rett, deskriptiv og «passiv» (i den forstand at standpunkter stort sett bare gjengis uten nærmere drøftelse av kildene de bygger på). Den komparative delen, IV, er svært kort, det er i realiteten en og en halv side med komparative analyser (punkt 17 og 18, punkt 16 er stort sett rene metodiske refleksjoner), og det kommer lite interessant ut av den beskjedne komparasjonen, med unntak av en svært knapp kommentar om motregningsretten i kausjonsforhold i punkt 18.2. I forordet antydes at komparasjon også forekommer underveis, men det er svært vanskelig å finne sammenlignende betraktninger andre steder enn i arbeidets avsluttende kapitler. Den eventuelle «komparasjonen» må slik sett bestå i at leseren selv, ut fra redegjørelsen for de to lands rett, gjør seg opp en mening om forskjeller og likheter de to rettssystemene imellom. Det er rettsvitenskapelig sett av mindre verdi.

Komiteen mener på denne bakgrunn at arbeid i gir et svært begrenset bidrag til obligasjonsrettslig kompetanse.

Arbeid g og c faller i utgangspunktet utenfor en tradisjonell norsk definisjon av «obligasjonsrett» i tråd med Arnholm, og slik komiteen tolker utlysningsteksten. Dette er nemlig arbeider som knytter seg til spørsmål om obligasjoners tilblivelse (etter svensk erstatningsrett). Under enhver omstendighet er disse arbeidene er såpass overfladiske og deskriptive at de ikke er egnet til å gi særlig rettsvitenskapelig kompetanse.

Arbeid g består av flere artikler om svensk rett for et tysk publikum. På samme måte som arbeid d består arbeidet av deskriptive redegjørelser basert på teori og lovtekst. I tillegg kommer noen presentasjoner av svensk rettspraksis, preget av relativt utførlig gjengivelse av faktum, mens det rettslige stort sett begrenses til gjengivelse av uttalelser i dommene i tillegg til litteraturens analyser. De egne merknadene er jevnt over knappe, eller omhandler tidvis andre spørsmål enn de som er berørt direkte i dommen (som f.eks. merknadene i VersRAI 2007 2. 47-48).

Også arbeid j faller i kategorien kortfattet oversikt over ulike sider av svensk rett for et utenlandsk publikum. Det er av den grunn ikke nødvendig for komiteen å gå nærmere inn på hvilken status et slikt ikke uttrykkelig anerkjent og «forberedende» forfatterskap skal ha. Det er ikke slik at disse arbeidene som hittil er kommentert er uten nytteverdi. De fyller sitt formål som informasjon om rettsregler til jurister fra andre rettssystemer. De fleste av arbeidene intenderer heller ikke å gå dypt i den rettslige materien, kanskje med unntak av arbeidene h og i, som imidlertid fremstår som noe uferdige og ustrukturerte. Verken individuelt eller samlet har arbeidene den dybde og kvalitet som kjennetegner doktorgradsarbeid. Og når det er dybden som mangler, selve den grundige rettsvitenskapelige analysen, kan ikke et visst omfang alene anses å gi den obligasjonsrettslige kompetanse som utlysningsteksten krever.

Det er ikke nødvendig for komiteen å gå i detalj med hensyn til Sandstedts hovedarbeid, arbeid a. Arbeidet består av kjernespørsmål i tingsretten, og selv om spørsmål knyttet til eiendomsrettens overgang naturlig nok også dels berører obligasjonsretten, omhandler avhandlingen i første rekke «klassiske» tingsrettslige spørsmål. I tillegg er det en relativt omfattende komparativ del – noe løsrevet fra drøftelsene av den materielle retten – som er for overordnet til å kunne gi konkret rettsvitenskapelig kompetanse i obligasjonsrett. Tilsvarende er arbeid b også av klar tingsrettslig karakter. Arbeid f er en velskrevet og interessant artikkel som behandler skjæringspunktet skatterett og tingsrett. Den retter særlig søkelyset mot skatteverkets behandling av det prejudisielle spørsmålet om eiendomsrett og påviser flere åpenbare svakheter ved den forvaltningsrettslige behandlingen. Den er også mer rettsdomatisk «kildeorientert» enn mye av Sandstedts øvrige produksjon. Artikkelen gir imidlertid intet bidrag til en kompetanse i obligasjonsrett.

Sandstedts siste arbeid, arbeid c, er ikke helt uten relevans for obligasjonsretten, ettersom formuerettslige argumentasjonsmønstre selvsagt er høyaktuelle også for obligasjonsrettens vedkommende. Artikkelen er imidlertid relativt kortfattet og bruker tingsrettslige eksempler til å belyse poengene. Heller ikke denne artikkelen kan slik sett danne grunnlag for en rettsvitenskapelig kompetanse i obligasjonsrett som utlysningen krever.

Samlet sett finner komiteen at Sandstedt ikke fyller kravet til den rettsvitenskapelige kompetanse i obligasjonsrett som utlysningen krever. På bakgrunn av dette går komiteen ikke nærmere inn på spørsmålet om hvilken betydning det eventuelt skal ha at størstedelen av Sandstedts produksjon med relevans for obligasjonsretten ligger relativt langt tilbake i tid, spørsmålet om Sandstedt har relevant undervisningserfaring i obligasjonsrett, eller hans undervisnings- og formidlingsbakgrunn for øvrig.

3.2. Miriam Skag

Skag har levert inn følgende arbeider til vurdering:

a. Starttidspunktet for foreldelsesfrister
b. Adgangen til å supplere foreldelsesloven med ulovfestede passivitetsregler
c. Tålt bruk
d. NOU 2009:6 Tilstandsrapport ved salg av boliger

Arbeid a bygger på Skags doktoravhandling med samme tittel, og er – etter det komiteen forstår – en noe bearbeidet versjon av den opprinnelige avhandlingen.

Arbeidets er av rettsdogmatisk art og har starttidspunktet for foreldelsesfristene for de mest praktiske fristene fastsatt i foreldelsesloven som tema. Arbeidet er delt i fire hoveddeler. I del I «Innledning og bakteppe» behandler Skag først en nærmere fastlegging av arbeidets rammer, og en del annet innledende stoff, før man finner en redegjørelse for de sentrale hensynene bak reglene om foreldelse. Ytterligere behandles forholdet mellom foreldelsesreglene og en del andre passivitetsregler, samt ulike modeller for regulering av foreldelsesfristers starttidspunkt. Særlig det sistnevnte er inspirert av utenlandsk, internasjonalt og anasjonalt rettsstoff.

I del II «Den alminnelige foreldelsesfristens starttidspunkt og samspillet med tilleggsfristen», som utgjør omkring 250 sider, behandles friststartregelen i foreldelsesloven § 3, og samspillet mellom denne og foreldelsesloven § 10 nr. 1. Her finnes en omfattende analyse av hovedregelen i § 3 nr.1 og regelen for misligholdskrav i § 3 nr. 2. Begge reglenes anvendelse analyseres i en rekke forskjellige situasjoner.

I del III «Foreldelsesfristens start for krav på skadeserstatning» behandles foreldelsesloven § 9 over ca. 50 sider. Ved behandlingen her henvises det i noen grad til den tidligere behandlingen av foreldelsesloven § 10 nr. 1, for de problemstillingene som er parallelle.

I del IV «Revisjon av foreldelsesloven» reiser Skag spørsmålet om det foreligger et behov for revisjon av den norske foreldelsesloven.

Komiteen er av den oppfatning at Skag i arbeid a behandler viktige rettsspørsmål som har stor praktisk relevans. Problemstillingene som reises har ikke tidligere vært underlagt noe i nærheten av en slik gjennomgripende analyse i norsk rett. Komiteen vil særlig fremheve at hun gjennom arbeidet viser gode analytiske evner, god evne til problemformulering, og en særlig god evne til å turnere de relevante reelle hensyn, både ved fastleggelsen av gjeldende rett og i mer rettpolitisk rettede drøftelser. En av de største utfordringene ved arbeidet må etter komiteens syn ha vært bredden i de spørsmålene som behandles – man står her overfor en avhandling som er svært bredt anlagt. En behandling av foreldelsesrettslige spørsmål fordrer uavlatelig en nærgående analyse av rettsspørsmål på en rekke rettsfelter, knyttet til de materielle krav som vurderes under foreldelsesreglene. På enkelte punkter hadde da også komiteen helst sett at analysene av de materielle rettsspørsmålene hadde gått enda lenger.

Det kan ofte innvendes til denne type kritikk til doktoravhandlinger, at avhandlingens rammer begrenser hvor langt man kan komme, og at en komité lett kan finne på å be om mer, uten å se hvordan arbeidet nødvendigvis må avgrenses. Det er imidlertid komiteens oppfatning at både en del innledende, generelle drøftelser av foreldelse med fordel kunne vært sløyfet, og at det er legitimt å kritisere at arbeidet legges opp så bredt, at arbeidet på en del punkter ikke kommer helt til bunns. Som eksempler på spørsmål som kunne vært behandlet grundigere, kan bl.a. nevnes hva som er ett enkelt krav og spørsmålet om betydningen av rettsvillfarelse for tilleggsfristens starttidspunkt. Dette er imidlertid ikke noe som preger arbeidet på en slik måte at det rokker ved hovedinntrykket om at man her står overfor et helstøpt og solid arbeid. I denne sammenheng må man selvfølgelig også ta hensyn til at man i et slikt arbeid nettopp må søke å balansere analysens dybde og bredde.

Arbeid a ligger tematisk i kjernen av obligasjonsretten, slik det er redegjort for denne ovenfor. I denne sammenheng bemerkes at dette ikke bare knytter seg til behandlingen av foreldelsesreglene isolert, men også til den systematiske forståelse av mange av de krav og kravskonstellasjoner som er en forutsetning for behandlingen av foreldelsesreglene.

Arbeidet gir etter komiteens oppfatning kompetanse som førsteamanuensis, og dokumenterer solid rettsvitenskapelig kompetanse i obligasjonsrett.

Arbeid b er artikkelen «Adgangen til å supplere foreldelsesloven med ulovfestede passivitetsprinsipper» på 42 sider, publisert i Tidsskrift for rettsvitenskap. I artikkelen analyseres spørsmålet som angis i tittelen, i hovedsak basert på norske rettskilder. Artikkelen er av rettsdogmatisk karakter og ligger i kjernen av obligasjonsretten.

I artikkelen slås det fast at det foreligger en viss adgang i norsk rett til å supplere foreldelsesreglene med ulovfestede passivitetprinsipper som grunnlag for kravsbortfall. Forfatteren finner i det analyserte rettskildematerialet ikke grunnlag for å kunne oppstille minstekrav som må være oppfylt for at krav skal kunne bortfalle med grunnlag i ulovfestede passivitetsprinsipper, og tar heller til orde for at spørsmålet må avgjøres etter en interesseavveining. Deretter redegjøres det for viktige momenter i denne interesseavveiningen. Konklusjonen går ut på at terskelen for kravsbortfall er høy, og at det bare kan «komme på tale i helt spesielle tilfeller der det vil virke særlig urimelig at kreditor kan fremme sitt krav helt til foreldelsesfristen utløper».

Skag viser at hun har en stødig hånd med problemstillingen – noe som kanskje ikke kan sies å være overraskende, etter å ha skrevet en doktoravhandling om foreldelse. Igjen håndteres de reelle hensynene på en fortjenestefull måte. Artikkelen beveger seg i samme rettslige landskap som arbeid a, men står på egne ben, ved siden av dette. Grunnlaget for å avvise helt at det kan oppstilles minstekrav synes imidlertid noe tynt, og komiteen påpeker også at til tross for at Skag avgrenser mot passivitet i form av dispositiv binding, bruker hun likevel dommer som synes å hvile tungt på akseptsynspunkter.

Arbeidet gir et ytterligere bidrag til kompetanse som førsteamanuensis, og til rettsvitenskapelig kompetanse innenfor obligasjonsrett.

Arbeid c er artikkelen «Tålt bruk» på 18 sider, publisert i Lov og rett. Artikkelen behandler hva tålt bruk – som grunnlag for å utelukke hevd etter hevdsloven – er, herunder det rettslige grunnlaget for unntaket, vilkårene for at unntaket kommer til anvendelse og dens rettspolitiske grunnlag. Artikkelen er av karakter rettsdogmatisk i sin tilnærming.

Etter en innledning og en redegjørelse for de reelle hensynene som gjør seg gjeldende, behandler Skag hjemmelsgrunnlaget for unntaket. På dette punktet argumenterer hun for at tålt bruk ikke bør anses hjemlet i hevdsloven § 5, men anses som ulovfestet rett – etter det komiteen forstår – hjemlet i rettspraksis om temaet. Deretter redegjør hun for vilkårene for unntaket, før artikkelen avsluttes med noen bemerkninger om forholdet til kravet om at en hevdspretendent må være i god tro.

Skag viser i artikkelen igjen gode analytiske evner, og en fin evne til å se linjer i rettspraksis om til dels svært forskjellige faktiske forhold. Hun er selvstendig og kritisk og argumenterer overbevisende for at tålt bruk neppe kan hjemles i hevdsloven § 5. At tålt bruk videre må anses som en objektiv standard

er nok kontroversielt, men Skag argumenterer godt for sitt syn. Arbeidet kan imidlertid ikke sies å ligge innenfor obligasjonsretten, slik det er redegjort for denne ovenfor.

Arbeidet gir et bidrag til kompetanse som førsteamanuensis, men intet bidrag til rettsvitenskapelig kompetanse innenfor obligasjonsrett.

Arbeid d er NOU 2009:6 Tilstandsrapport ved salg av boliger, i hovedsak ført i pennen av søkeren da hun var sekretær for utvalget som avga utredningen. Utredningsarbeidet ble ledet av professor dr. juris Kåre Lilleholt som også har gitt Skag en attest som er vedlagt søknaden.

NOUen består av totalt 12 kapitler. De sentrale kapitlene, utover de som inneholder lov- og forskriftsutkast og kommentarer til lovutkast (kap. 9-12), inneholder en redegjørelse for rettstilstanden i andre land (kap. 2), for ulike modeller for å øke bruken av tilstandsrapporter (kap. 3), for tilstandsrapporten (kap. 5), for de bygningssakkyndiges rolle (kap. 6), for eiendomsmegleres rolle (kap. 7), og for forslagenes økonomiske og administrative konsekvenser (kap. 8).

I den ovennevnte attesten fra professor dr. juris Kåre Lilleholt er det fremhevet at Skag «la ned stort arbeid i fremstillinga av andre lands rett og i den detaljerte reguleringa av kva tilstandsrapportar skal innehalde». Det er imidlertid liten tradisjon for at slike arbeider tillegges vekt som vitenskapelige arbeider, og komiteen finner heller ikke grunnlag for det her. Det forhindrer imidlertid ikke at arbeidet dokumenterer en viss kompetanse innenfor en annen del av obligasjonsretten enn det som er kjerneområdet for arbeidene a og b behandlet ovenfor. Denne kompetansen kan imidlertid ikke anses for å være av rettsvitenskapelig karakter.

Arbeidet gir intet bidrag til kompetanse som førsteamanuensis eller til rettsvitenskapelig kompetanse innenfor obligasjonsrett.

Samlet sett fyller Skag utvilsomt de krav som stilles både til kompetanse som førsteamanuensis og til kompetanse i obligasjonsrett. Skag har gjennomgående et godt analytisk nivå på sine rettsdogmatiske drøftelser og mesteparten av hennes arbeider må kunne betegnes som klassisk obligasjonsrett. Komiteen vil bemerke at Skags produksjon mangler tydelige innslag av komparative og mer abstrakte/teoretiske drøftelser. I lys av hennes gode grep på klassiske rettsdogmatiske analyser, er dette imidlertid ikke noe som er egnet til å rokke ved konklusjonen om god kompetanse til den utlyste stillingen.

På bakgrunn av det Skag opplyser i søknaden, legger komiteen til grunn at hun klart ikke tilfredsstiller kravet til pedagogisk basisutdanning, og at slik utdanning derfor må være et vilkår for tilsetting. Komiteen bemerker, i tråd med UiBs midlertidige regler om fremgangsmåten ved tilsetting § 6, siste ledd, at Skag har relevant undervisningserfaring i obligasjonsrett, men at hun for øvrig ikke har vesentlig administrativ erfaring, erfaring fra internasjonalt forskningsarbeid eller utmerker seg særskilt med hensyn til formidlingsvirksomhet. I og med at dette ikke er krav for tilsetting, er heller ikke dette til hinder for at Skag finnes kompetent til den utlyste stillingen.

4. Rangering/Konklusjon

I og med at kun Skag finnes kvalifisert for stillingen, er det ikke grunnlag for å foreta en rangering. Konklusjonen er at Miriam Skag finnes kvalifisert for, og innstilles til, stillingen som førsteamanuensis i rettsvitenskap – obligasjonsrett.

Bergen/Oslo/Århus den 22.11.2013

Tanja Jørgensen

Hans Fredrik Marthinussen Herman Bruserud Tanja Jørgensen

Vedlegg S. sak 102/13

Merknader till kommitténs innstilling av den 22. november 2013

10. desember 2013

Efter den förra kommitténs faux pas – det viktigaste i saken var väl även för en rebellisk kommitté att jag inte fick rangeras som nummer ett – har kommitté nummer två lyckats komma fram till ett lyckat resultat. Men det kunde endast ske med hjälp av snabbt ingripande av fakultetsledelsen med en öronmärkt tjänst för Skag (som förra kommittén hade rangerat efter mig), en augdahlsk tolkning av obligasjonsrett, som till och med utesluter erstatningsrett/skadeståndsrätt, ytterligare tolkningsstöd med hänvisning till fakultetens behov och önskemål och en kommitteledare, som har varit delaktig i fakultetsstyrets behandling av frågan och dessutom har nära band till engagerade personer i frågan.

Mot en sådan bakgrund är det nästan onödigt att ge några omfattande kommentarer. Det ledde inte någon vart förra gången, trots att fakultetsledelsen mottog ytterligare merknader och i sig inte var nöjd med resultatet. Något måste dock sägas, eftersom innstillingen är den mest kritiska innstillingen jag har läst om mig själv.

Den förra innstillingen av den 2.5.2013 ledde till snabba reaktioner i fakulteten och var uppe i fakultetsstyret sex dagar senare. Där diskuterades en tjänst i obligasjonsrett, som kanske skulle spisses ytterligare. Det måste redan då ha stått klart att önskat resultat inte skulle kunna ha uppnåtts med en tjänst till i förmögenhetsrätt. Till fakultetsstyremötet i juni hade man konstaterat ett behov av lärare inom obligationsrätt och i slutet av månaden lystes sedan tjänsten ut.

I september utnämndes en kommitté, men jag fick aldrig något meddelande om det. Hade jag vetat det, hade jag också kommenterat sammansättningen, eftersom den i mina ögon framstår som tydligt olämplig. Kommitténs ledare Marthinussen är inte endast bekant med ledningens önskemål, utan har haft samma handledare for doktorgraden som Skag och det är inte precis osannolikt att deras handledare också har uttalat behovet av en obligationsrättare. Redan det talar för resultatet i innstillingen. Men till det kommer även att Marthinussen – åtminstone i hans pre-professorala fas – var den som mest ogenerat kunde översätta en tjänsteutlysning till ett personnamn (det är ju hans/hennes stilling). Att han fick 20 timmars betalning för att kommentera avsnitt 7.1. i min avhandling ändrar inte på det – och det var inte endast jag som konstaterade att han inte alltid förstod vad mitt arbete handlade om och vilken kopplingen mellan teori och praktik var. Han har nog en större metodisk samsyn med Skags arbete genom att båda har utbildats på samma ställe och har haft samma handledare.

Av innstillingen Sperr/Gjendemsjø framgår inte endast att rättsområden kan ha olika bredd, utan även att en god avhandling, som har publicerats av ett välrenommerat förlag och som behandlar ett centralt tema inte behöver slå en opublicerad avhandling ute i rättsområdets periferi, utan att man också måste undersöka de andra inlämnade arbetena.

Översatt till den här kommitténs arbete innebar det rent teleologiskt att min avhandling under ingen som helst omständighet fick anses vara obligationsrättslig. Ett sådant resultat hade dessutom den fördelen att kommittén sparade mycket arbete, eftersom den slapp läsa avhandlingen (som kan upplevas som alienerande, särskilt för mer traditionella jurister). Dessutom kunde kommittén markera med hänsyn till andra planerade utlysningar i obligasjonsrett. Jag vill inte slösa plats på en västnordisk diskussion om (en icke-existerande) tingsretts-obligasjonsretts-dikotomi, men informerade kommittén bland annat om följande

> Särskilt i västnordisk rätt har det länge gjorts gällande att skiljelinjen mellan obligationsrätt och sakrätt är en villfarelse och att det inte finns något sådant som sakrätt. Och finns inte sakrätt kan man svårligen ha någon obligationsrätt.
>
> Några exempel ur den västnordiska litteraturen. Dansken Fredrik Vinding Kruse har uttalat följande (citerad efter Hessler, Allmän sakrätt s. 18):
>
> «Sondringen mellem tinglige rettigheder og fordringsrettigheder er et af de ejendommeligste kapitler i de menneskelige vildfarelsers historie.»

Selmer talar i samma riktning och utan vidare motivering om «den nå forlatte sondring mellom 'tinglige' og 'obligatoriske' rettigheter» (Selmer, Forsikringsrett, 2 uppl., s. 115).
Och Færstad har förklarat att «there is no category of 'proprietary' rights (*Færstad*, Norway and Denmark s. 205-301 (222 f.)).
Skepsisen mot uttrycket «tinglig» går även igen i Lilleholts senaste bok (Allmenn formuerett).

Till kommitténs uttalanden om forskningsbaserad undervisning vill jag påpeka att fakulteten har kursansvarig(a), som inte har forskat på sitt undervisningsområde. För egen del vill jag tillägga att jag under flera år var verksam inom DCFR:s forskargrupp för «Extra-Contractual Obligations» och följaktligen har arbetat i den obligationsrättsliga forskningen.

Min avhandling handlar om komparativ sakrätt och är mycket riktigt huvudsakligen sakrättslig, men paradoxalt nog samtidigt svårförståeligt för just traditionella sakrättare. Men arbetet avhandlar områdets gränser, bland annat mot obligationsrätten (ex.; en ägare/eier utan borgenässkydd/rettsvern). I och med att mitt arbete behandlar det dynamiska skyddet är också samspelet med obligationsrätten centralt. Min sakrätt går inte att beskriva och analysera utan att obligationsrätten är en del av analysen. Även i Ph.D.-innstillingen omtalades min avhandling ofta som formuerettsleg (vilket då omfattar både sakrätt och obligationsrätt). Kommitténs konstaterande är därför en teleologiskt betingad fräckhet.

Kommittén har inte förstått syftet med många av mina övriga arbeten. De skall informera jurister om främmande rätt och kräver kunskap om mer än den egna rätten. Det ligger följaktligen mycket analys redan i en deskription som är förståelig för mottagaren. Dessutom kan platsen emellanåt vara begränsad. Arbete (d) är en artikel som var alldeles för lång för tidskriften, men som togs emot för sitt förtjänstfulla och kritiska innehåll. Men jag fick ändå korta ner den. Jag förstår för övrigt inte kommitténs uttalanden om kontrollansvaret (Danmark har mig veterligt inte den nya KöpL och därför inte heller kontrollansvaret).

Kommittén stoppar in mina texter om främmande rätt i det norska deskriptions-/analysschemat. Och som påpekats ovan passar det dåligt, eftersom en hel del av analysen redan finns i deskriptionen. En ytterligare aspekt av en sådan analys är att den inte sällan kan uppfattas som oförståelig utan ytterligare beskrivning av den rättsliga kontexten, eller att den kan uppfattas som perspektivlöst pseudointellektuell i förhållande till en rättslig banalitet eller inkonsekvens i den egna rätten. Och sådant imponerar eller intresserar sällan – dessvärre.

Vidare tillhör jag och kommittén kanske olika texttraditioner med olika syn på akribi (vad gäller hänvisningar) och olika syn på tonfall (ödmjukhet contra skråsikkerhet). Mina texter kan därför tyckas ooriginella (genom en mängd hänvisningar) och osäkra (genom mitt sätt att uttrycka mig) för andra. Det första valet anser jag höra till den vetenskapliga hederligheten och det gör jag inte avkall på. Det andra valet är erfarenhetsbetingat efter flera år med komparativt arbete. Väldigt lite är säkert och en skråsikker inställning leder inte sällan tanken fel eller får den att hålla fast vid missförstånd. Det har kommittén nog misstolkat.

Rent allmänt kan det påpekas att redan i förra innstillingen genomgick jag en degression – och den har uppenbarligen bara fortsatt, åtminstone i Bergensmiljön. Men redan tidigare finns det exempel på min status i jämförelse med andra. Trots uppmaning av en extern expert om fakulteten borde försöka ordna finansiering för avslutningen av mitt arbete, struntade man i det. Samtidigt lyckades man trolla fram extrafinansiering till ett arbete som närmast befann sig på sitt "dødsleie". Det extrafinansierade arbetet mottog sedan inte en odelat positiv respons.

Nu har jag och min forskning nedgraderats ytterligare i och med att till och med forskare med underkända avhandlingar får en fortsatt finansiering av fakulteten. Det kan påminnas om att jag fick en positiv positiv bedømmelse i Ph.D.-innstillingen (det påstår de som vet) och det av en kommitté som jag inte hade någon form av tidigare relation till.

Inför framtida utlysningar vid fakulteten vill jag påminna att satsningsområdet är förmögenhetsrätt, inte obligationsrätt.

Merknader till kommitténs innstilling av den 22. november 2013

Jag har inte stora förhoppningar om att personligen uppnå mycket med min text, men jag förväntar mig ändå att någon skulle kunna föra till protokoll att anställningsprocesserna alltför ofta tenderar till att bli ett spel för galleriet. Ett sådant yttrande handlar bara om att sätta lojaliteten till ämnet – jussen – framför lojaliteten till personliga relationer; fag i stedet for kos. Men kanske är redan det att förvänta för mycket. Men någon måste ju åtminstone uppleva det som pinsamt.

Med vänliga hälsningar